విపర్యయం

'ఇది నా పెళ్ళి కార్డు.' ఇచ్చాడు యోగి. 'ఇది నీ చావు' నిద్రమాత్రలు. పొట్లం ఇచ్చాడు. తీసుకొంది సునీత.' ఇక నీయిష్టం'. లేచాడు. 'వస్తే నీ పెళ్ళికి రావాలి. లేకపోతే నేను చావాలి. అంతేనా?' అడిగింది.

'కరెక్ట్! లేచాడు. ''ఏ మాటా చెప్పు' యోగి వెళ్ళిపోయాడు. కార్డు ఊహించినట్టుగానే ఉంది. పొట్లంలో డజను మాత్రలున్నాయి.

తెచ్చుకొన్న కాఫీ అలాగ్గే ఉంది. వెతుక్కొంటూవచ్చిన వాడు వెళ్ళిపోయాడు.

తానేమాటా యోగితో చెప్పదు. చెప్పటానికి తానుండదు. అతను వచ్చే సరికి తన శవం ఉంటుంది.

తాను పబ్లిక్‌గా చావాలి. తాము మామూలుగా కూర్చునే కార్నర్‌లో ఈ టేబుల్‌మీద, ఈ కుర్చీలో, ఒక గంట లోపల శవంతాను.

యోగి పెళ్ళికి తాను వెళ్ళకూడదు. వెళ్ళలేదు. కాఫీతో నిద్రమాత్రలన్నీ మింగాలనుకొంది. కాఫీ చల్లారిపోయింది. పొట్లం విప్పలేదు. కాఫీ తాగలేదు. అది మరీ చల్లబడిపోతూ ఉంది.

'యోగి రాలేదా?' ఎవరో అడిగారు. వచ్చిపోయాడు చెప్పింది.పెళ్ళట అంటేట అంది.

సునీత, యోగి ఫ్రెండ్స్ అనీ, ప్రేమికులనీ పెళ్ళి చేసుకుంటారనీ యూనివర్శిటీలో తెలియనివాళ్ళు లేరు. ఇది మోసం కదా! అవునో కాదో సునీతకు తెలియదు. కళ్ళలో నీళ్లింకిపోయాయి.

సునీత మళ్ళీ కాఫీ తెచ్చుకొంది. బోయ్ చల్లారిన కాఫీ తీపి టేబిల్ తుడిచాడు. ఆమె కాఫీ తాగబోయింది. కాఫీ కషాయం, చేదు,విషం దూరంగా నెట్టింది.

ఆమెకు కాఫీ చల్లారటం తెలిసింది. చేదుగా ఉండడం తెలిసింది. చావదలచుకొన్న మనిషి కదివిషమనీ తెలిసింది. రుచి తెలుస్తున్నందుకు ఆమెకు ఆశ్చర్యంగా ఉంది.

యోగి కార్డంటే ఇవాళ ఇచ్చాడు కానీ పెళ్ళని నెలముందే చెప్పాడు. కాబోయే పెళ్ళాం

ఎంతో అందగత్తె అనీ చెప్పాడు. కట్నం కానుకల గొప్పా చెప్పాడు.

తాను వినలేకపోయింది. నేను బతకలేనంది. చనిపోతానంది.

చావమన్నాడు. నవ్వాడు. తాను ఏడ్చింది. ఆరోజు పోయాడు. ఈరోజు వచ్చాడు.

సునీత ఈనెలంతా ఏడ్చింది. కళ్లలో నీళ్ళన్నీవృథాగా ఖర్చయిపోయాయి. చూచేవాళ్ళు లేరు. తుడిచేవాళ్ళు లేరు.సాధించింది లేదు. సునీత మనిషి మనిషిగా లేదు.

అమృతంలాంటి కన్నీరు అక్రమంగా కంటిలో పట్టుతప్పిపడి చెక్కిలి మీదికి బదిలీ అయింది. అది మళ్ళీ పుట్టినూరు చేరలేదు. తానూ స్వగ్రామం పోలేదు. ఉన్నచోటే ఉండలేదు. పరిశోధన సాగించలేదు.

స్వస్థలమంటే భయం. యూనివర్శిటీ అంటేఅసహ్యం. యోగి అంటే రోత. తన మీద తనకు కంపరం. బతకాలని లేదు.

నెలంతా ఎలా గడిచిందో తెలియదు.

సునీత స్కాలర్. పిహెచ్.డి. చేస్తూ ఉంది. మేథ్స్ డిపార్ట్‌మెంట్, యం.యస్సీలో యూనివర్శిటీ రెండు రేక్సు బద్దలు కొట్టింది. మూడు గోల్డు మెడల్స్ సాధించింది. యు.జి.సి. నెట్‌లో క్వాలిఫై అయింది. నూటికి ఒకరో ఇద్దరూ క్వాలిఫై అయ్యే పరీక్ష. ఇవాళ జె.ఆర్.ఎఫ్ వస్తుంది. రేపు లెక్చరరు అవుతుంది. వర్తమానం బాగా ఉంది. భవిష్యత్తు దివ్యంగా ఉంటుంది. అయినా డిపార్ట్‌మెంట్‌కు పోబుద్ధి పుట్టడం లేదు. అసలు యూనివర్శిటీలోనే ఉండాలనిపించడం లేదు.

పల్లెకు పోలేదు. తల్లి తన చిన్నతనంలోనే చనిపోయింది. తండ్రి మళ్ళీ పెళ్లి చేసుకొన్నాడు. సవత్తల్లి తల్లికాదు. ఇంటి నిండా సంతానం. మనుష్యులనిండా ఆకలి. దారిద్ర్యం. తనను అవ్వ సాకింది. చదివించింది. ఇప్పుడవ్వలేదు. పల్లెలో తనకెవరూ లేరు. తండ్రి ఉన్నా లేనట్లే.

ఎవణ్నో ప్రేమించిందట, పెళ్ళాడుతుందట, ఉద్యోగం వెలగబెడుతుందట. పట్నంలోనే ఉంటుందట. పల్లెకు రాదట, అని చాలా 'టా'లు పల్లెలో టాంటాం అయ్యాయి.

ఈ పరిస్థితుల్లో చితికిన గుండెతో సునీత పల్లెకు పోలేదు.ఉండలేదు. ఉండే చోటులేదు. ఆదరించేవాళ్ళు లేరు. కన్నీరు తుడిచేవాళ్ళు లేరు. ఆకలి,దారిద్ర్యం, కన్నీరు అంతే.తన వారసత్వం.

చేదు కాఫీ వదిలేస్తే చల్లారిపోయింది. మళ్ళీ కాఫీ తెచ్చుకొంది. బాగుంది.చిత్రం తనరుచికి తెలుస్తూ ఉంది. నిద్రమాత్రలు పొట్లం విప్పబోయింది.

విద్యార్థినీ విద్యార్థులు పరిశోధకులు ఇరవై ముప్పై ఏళ్ళ మధ్యవాళ్ళు యౌవనం మీద ఎక్కితిరిగే వాళ్ళు. ఒంటరిగా, జంటలుగా, గుంపులుగా, కేంటిన్‌లోకి పోలోమని వచ్చారు. చుట్టూ కూర్చున్నారు.

సునీత పొట్లం విప్పలేదు.

వాళ్ళు, కాఫీ తాగుతున్నారు. కబుర్లు నములుతున్నారు. కాలం మింగుతున్నారు. వస్తున్నారు. వెళుతున్నారు, సునీత కదల్లేదు.

జంటల కథలు వేరు. సౌందర్యం చిందుతుంది. ఆనందం పెరుగుతుంది. సంతోషం పండుతుంది. ఉత్సాహం తింటారు. ఉద్వేగం ఊపిరి పీలుస్తారు. సమయం పెనుగులాడుతుంది. కూర్చోలేని, నిలవలేని, ఆగలేని శరీరాలు తొందరపడతాయి. అశాంతిగా తిరుగుతాయి. మూగ రాగాలు తీస్తాయి.

ఆ రాగమే ఒకప్పుడు ఇంద్రధనస్సు అయింది. ఎన్ని రంగులు, ఎన్ని సొగసులు.ఎంత ఆనందం, ఎంత తీపి కన్నీరు.

యోగి యోగ్యుడే. అందగాడే. మాటకారే, మంచివాడే.ఏం లాభం, మనసులేదు.మనిషి కాదు.

తాను రీసర్చిలో చేరినప్పుడు రేంక్ చూచి మెచ్చుకొన్నాడు. మార్కులు చూచి చాలా అభినందించాడు. అంతటితో ఆగలేదు. వళ్లు తడుకన్నాడు.

అటువంటి క్షణాలలోనే వళ్ళు తియ్యటి తిమ్మిరి తెప్పమీద తేలిపోయేది. గుండె కోనలో కోకిలకూత వినిపించేది. రంగురంగుల సీతాకోకచిలుకలు సుతారంగా విలాసంగా తలనిండా కమ్ముకొనేవి. మనస్సంతా ఉరుమురిమి, మెరుపుమెరసి, వానకురిసి, ఇంద్రధనస్సు రంగులతో ఉయ్యాలలూగేది.

ఫలితంగా నెలతప్పింది. భయపడలేదు. ఎబార్షన్ .చింతించలేదు. అయినా అదే ఉదయం అదే సంధ్య, అదే గాలి. అదే గిలిగింతలు. అవే అందాలు. మళ్ళీ ఎబార్షన్.

ఎబార్షనెందుకు

ఇప్పుడప్పుడే పెళ్ళి చేసుకోం కదా!

మళ్లీ మామూలే! సూర్యోదయం. కోరిక రెక్కలు తొడుగుతుంది సాయంకాలం విచ్చుకొంటుంది.రాత్రి నిశ్శబ్దం. మూడేళ్ళు గడిచాయి. యోగి థీసిస్ సబ్మిట్ చేశాడు. తాను వెనుకబడిపోయింది. ఏమీ వర్కు జరగలేదు. మనస్సు నిలవటం లేదు. బుద్ధి పనిచేయదు. వంటినిండా సీతాకోకచిలుకలు, ఇంద్రధనస్సులు, కోకిల కూతలు.

ఆ రోజు డబుల్‌కాట్ మీద యోగి తానూ! ఆ రోజే తనకు మొదటి రోజు. శరీరంలో ప్రతి అణువూ నృత్యం చేసింది. 'ఇదింతవరకు అస్పృశ్యం. ఇప్పుడిది స్పృశ్యం. నేనే స్పృశించాను' అన్నాడు యోగి.

ఇంతవరకు ఏ పురుషుడు తాకని శరీరాన్ని నేనుతాకాను అంటున్నాడనుకొని 'అవును' అంది సునీత.

కానీ అతను అంటుంది వేరు. నువ్వు అంటరాని దానివి. అయినా నేను అంటుకొన్నాను. అదే యోగి మంచితనం. అప్పటికి ఆమెకు అర్థం కాలేదు. అర్థమయ్యేసరికి చాలా కాలం గడిచిపోయింది. ఆ పొగరు తలచుకొంటేకమ్మనికాఫీ చేదుగా ఉంది.

సునీత కిటికీలోంచి చూచింది. చుట్టూ చెట్లు, ఎండపడి ఆకులు మెరుస్తున్నాయి. చెట్లు గాలికి నెమ్మదిగా తలలూపుతున్నాయి.చిలుకలు గుంపుగా ఉన్నాయి. రంగు రంగుల పక్షులు, సూర్యుడు మండిపడుతున్నఆ చెట్లు అల్లకల్లోలంగా లేవు.

ఆమె మళ్లీ కాఫీ తెచ్చుకొంది. పొట్లం చేతబుచ్చుకొంది. 'హాయ్ సునీ' అంటూ ఫ్రెండ్ వచ్చింది. వాగుడుకాయ. క్షణం నోరు మూతబడదు. నోరు ఫేక్టరీ. ఉత్పత్తికి కొదవలేదు. కాలు నిలవదు. క్షణమాగదు. మాటా, చేతా, ఒకే స్పీడు, 'ఫుట్‌బాల్‌వి, నువ్వా, వాడా, ఎవరు ఎవరికి కిక్‌ఇచ్చారు? కమాన్ క్విక్, స్పీడ్.'

సునీత మాట్లాడలేదు. దు:ఖంగా లేదు, నిర్లిప్తంగా ఉంది.

'పోవే ఓ మేధావీ!' అంటూ ఫ్రెండ్ వెళ్ళిపోయింది. సునీత తాను మేధావి కాకమరేమిటి? మా వాళ్లు మేథ్స్ ఎం.ఎస్సీ ఎందరుచేశారు? చాలా తక్కువ. ఎందరు చేయగలరు? చాలా కొద్ది. యూనివర్శిటీ ఫస్టు రాగలరా? చాలా కష్టం. రికార్డ్ బ్రేక్ చేయగలరా. కష్టమే. పిహెచ్.డి. చేయగలరా? ఇబ్బందే.మావాళ్ళే ఏమిటి? ఎవరు మాత్రం తనతో సమానం? పాతికేళ్ళు రాకముందే తాను సాధించింది ఎవరుమాత్రం సాధించగలరు? తన రికార్డ్సు ఎవరి ఊహకయినా అందుతాయా? తాను చేయవలసిన పని చేయగలిగినపని, చేసే సామర్థ్యం ఎందరికుంది?

తన తలకున్న వయస్సును దాటిన వ్యక్తిత్వం తన శరీరానికి ఉంటేఎంత బాగుండేది. తన తల పరిపక్వమవుతుంటే తన శరీరం పసితనం నింపుకొంది.తన శరీరం చెప్పినట్లు వినకపోతే వినకపోయి ఉంటే ఇప్పుడేం అనుకొని ఏం ప్రయోజనం?

యోగిని తలచుకొంటేకోపం వస్తూ ఉంది. ప్రేమించాడు. అంగీకరించింది. ఆశలు చూపాడు. కర్మని భవిష్యత్తు ఊహించుకొంది. మోసగించాడు. ఏడ్చింది.పెళ్ళికి రమ్మన్నాడు. రానంది. చావమన్నాడు. చస్తానంది.అయితేపెళ్ళి కాకపోతే చావు అంటున్నాడు. సునీతకు చురచురమంది.

నిద్రమాత్రల పొట్లం పెళ్ళి కార్డున్న కవరులో పెట్టింది. కళ్ళు తేటపడ్డాయి. కిటికీలోంచి కనుచూపుమేర కనిపించే చెట్లు, తీగలు, పొదలు, పూలు, పిట్టలు, సీతాకోకచిలుకలు, ఆశ్చర్యం. ఆ దృశ్యం మనోహరంగా ఉంది. తోటి స్కాలర్ వచ్చి ఎదురుగా కూర్చుని 'యోగి పెళ్ళికి వెళతావా సునీ'

సునీత ఏమీ మాట్లాడలేదు. నిశ్శబ్దం ఎంతకాలం గడిచిపోయిందో తెలియదు. అకస్మాత్తుగా సాల్కర్ కోసం చూస్తే ఆమె లేదు. చుట్టూ చూచింది. కేంటిన్‌లో చాలామంది స్టూడెంట్స్, స్కాలర్స్, లెక్చరర్సు, తననే చూస్తున్నారు.

తాను నిద్రమాత్రలు మింగితే స్పృహ తప్పి పడిపోతే వీళ్ళంతా వెంటనే హాస్పిటల్‌కు తీసుకుపోతారు. ఇక చావు బతుకులమధ్యపోరాటం. పెద్ద న్యూసెన్స్ చస్తే ఖచ్చితంగా చావాలి. అంతేకానీ, సందేహంగా చావకూడదు.

చావుకు హాస్టల్ రూమే అనుకూలం. కేంటిన్ కాదు. పొట్లం పైకి తీయలేదు.

ఈ నిరాశ, పరాభవం తాను భరించలేదు. హాస్టలుకి పోవాలి. లేవబోయింది.

ఎదురుగా లెక్చరరు. మంచి లెక్చరరు. ఆమె లేవ లేదు. ప్రేమికుడు, ఆరాధకుడు, తన కసహ్యం. 'హలో' అన్నాడు ఎదురుగా కూర్చున్నాడు.

తనకాఫీ సగమిచ్చాడు. తాగగన్నా, తాగమన్నాడు. తాగాననన్నా, ఫరవాలేదు. తాగమన్నాడు.

తాగుతూ మనిషిని చూచింది. తాననుకొన్నంత వికారంగా లేడు. దగ్గర్నుంచి చూడటం అదే మొదటిసారి. 'డిపార్టుమెంట్‌కు రావటం లేదా?' లేదు.

యోగి పెళ్ళి ప్రస్తావిస్తాడనుకొంది. ఆ మాటెత్త లేదు.

'నువ్వు డిపార్టుమెంట్‌కు రావాలి. నువ్వూ చేయగలిగింది చాలా ఉంది. నువ్వే

చేయవలసింది అలాగ్గే ఉండిపోయింది. నీది విలువైన పరిశోధన. నీ వల్ల దేశానికి మేలు.'

కాఫీ అయిపోయింది. వెళ్లిపోయాడు. మునుపు అతన్ని పోసుకోలు మనిషి అనుకొంది. కానీ చాలా సీరియస్‌గా లోతుగా ఉన్నాడు.

నిజమే. కానీ ఇంత నిరాశతో, పరాభవంతో తాను జీవించలేదు. డిపార్ట్‌మెంట్‌కు పోలేదు. రీసర్చి చేయలేదు.

ఇంటికీ పోక, డిపార్ట్‌మెంట్‌కీ పోలేక స్కాలర్‌గా ఎంతకాలం తాను హాస్టల్లో ఉండగలదు? ఉండలేదు. ఎంతోకాలం కాదు, ఎన్నిగంటలో కూడా ఉండలేదు. హాస్టలుకి పోవాలి. వెంటనే పోవాలి.

పెద్దగా నవ్వు వినిపిస్తే వెనుదిరిగి చూచింది. అతణ్ణి కేంపస్ జోకర్‌అంటారు. ఎప్పుడూ నవ్వుతూ నవ్విస్తూ కేంపస్ అంతా తిరుగుతూ కనపడుతూ ఉంటాడు. నవ్వటం, నవ్వించటం, తప్ప అతనికి పనిలేదు.

నిజానికి అతని జీవితం నవ్వులతో నిండిపోలేదు. కటికి దరిద్రుడు. తల్లితండ్రుల్లేరు. బంధుమిత్రుల్లేరు. ఆస్తిపాస్తుల్లేవు. నానా తంటాలు పడి చదువుకొంటున్నాడు. తెలివైనవాడు. ప్రేమించేనన్న అమ్మాయి,'పేదవాడని తెలిసి గొంగళి పురుగులా ముడుచుకుపోతే సీతాకోకచిలుకలా మారేడే కాని శవం కాలేదు. నవ్వు మాయం కాలేదు. మాసిపోలేదు. పువ్వు విచ్చుకొన్నట్లు నవ్వుతాడు. పసినవ్వు, బాల్యం చెరిగిపోని. చెదిరిపోని నవ్వు. ఎంతకమ్మని నవ్వు! అతడి జీవితం ఎంతటి విషాదమో, అతడి ప్రవర్తన అంతటి వినోదం అసలువిషాదాన్ని మించిన ఆనందం లేదేమో! లేకపోతే ఎలా నవ్వుతాడు? తానిప్పుడు నవ్వగలదా?

ఎవరితోనో అంటున్నాడు. 'నవ్వే వాళ్లు ఎప్పుడూ నవ్వుతార్రా, ఏడ్చేవాళ్ళు ఎప్పుడూ ఏడుస్తూనే ఉంటారు. నువ్వు నవ్వదలచుకొన్నావో, ఏడ్వదలచుకొన్నావో, అది నీయిష్టం. నవ్వదలిస్తే ఎన్ని ఏడుపులయినా కరిగిపోతాయి. ఏడ్వడం లంకించుకొన్నావో, ఎన్ని నవ్వులయినా మాడిపోతాయి. ఏడవటం అది లోకం 'నవ్వటం నాయనా సుఖం' నవ్వుతున్నాడు.

సునీత ముఖం దు:ఖంగా లేదు.

ఎవరో అడిగారు.

'మీ అమ్మ ఎక్కడుందిరా?'

'స్వర్గంలో.'

'గేరంటీ?'

'సెంట్ పర్‌సెంట్' నవ్వుతున్నాడు.

సునీతకు తల్లి గుర్తుకు వచ్చింది. తల్లి చచ్చి స్వర్గాన ఉంది. అదృష్టవంతురాలు. అన్ని పీడలు తప్పించుకొంది. ఆకలి, దారిద్ర్యం, అవమానం, దౌర్జన్యం అన్నింటి నుండి అంతటినుంచి విముక్తి పొందింది.

తల్లి ఆత్మహత్య తనకు ఆచరింపదగ్గ మార్గమనుకొంది. తన తల్లికీ వచ్చిన కష్టం తమ మీద తమ మగవాళ్ళకు మోజు తీరిపోవటమే.

పెళ్ళాడిన తండ్రి మోజు తీరగానే తరిమి తల్లిని చంపి, మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకొన్నాడు. తనతో స్నేహం చేసిన యోగి మోజు తీరగానే తనని కాదని, చావమని, పెళ్ళి చేసుకొంటున్నాడు. రెండుజీవితాలూ ఒకటే!

తల్లిలాగే తాను. బ్రతికినా, చచ్చినా అంతే! తనది. తల్లి చాలు. తనలో తనతల్లి దాగి ఉంది. ఆమె తను, అమ్మపాలతో పెరిగిన శరీరం, తన శరీరం, ఈ శరీరం తన అదుపుతప్పింది. ఫలితం అన్యాయం.

ఇక న్యాయం జరగాలి. ఈ శరీరం తనమాట వినాలి. తాను చెప్పినట్లు చావాలి. రూంకు పోవాలి. తననీ అమ్మ అడుగుజాడలే. అమ్మ గుర్తుకు వస్తూ ఉంది.

భర్త జుట్టు పట్టుకొని, కొట్టరాని చోట కొట్టి, తన్నరాని చోట తన్ని, వీధిలోకి నెట్టేసి, తలుపులు వేసేసుకొంటే అవమానంతో, దిగులుతో, రోషంతో, ఆకలితో, నిరాశతో, హీనమైన శరీరంతో నలిగినగుండెతో, చాలా తీరుబడిగా రైలుపట్టాలెక్కి వచ్చే రైలు కోసం గంటల తరబడి పడిగాపులు పడి చావును ప్రశాంతంగా నిశ్చలంగా ఆహ్వానించింది తల్లి, చంకలో ఒక్క గానొక్క ముద్దుల కూతురితో ఏడుస్తూ దిగులుగా, ఏకాకిగా...

తానూ ఇప్పుడుఏకాకీ? కాని ఉంటే ఇద్దరు పిల్లలుండేవాళ్ళు తల్లి ఒక్కపిల్లతోరైలు పట్టాలెక్కితే, తావిద్దరు పిల్లలతో పోవలసివచ్చేది. కొంతమేలే!

ఆ రోజు అమ్మను రక్షించటానికి ఎవరూ లేరు, గంటల తరబడి రైలుపట్టాలమీద, రైలు రాకకోసం చూస్తూ కూర్చున్నా ఎవరూ రక్షించలేదు.

కానీ తన పరిస్థితి వేరు. తనను చాలాకళ్ళు గమనిస్తున్నాయి. ఏమాత్రం సందేహం వచ్చినా తనను బ్రతికించటానికి వీళ్ళంతా తీవ్రంగా ప్రయత్నిస్తారు.తనను వీళ్ళు చావనీయరు.

తల్లి ఎవరికీ అక్కరలేని ప్రాణి. తానలా కాదు. తల్లికి అండలేదు. ఆదరణలేదు. తిండి లేదు,పుట్టినిల్లు లేదు. మెట్టినిల్లులేదు. ఒంటరితనం, ఏకాకి చుట్టూ నిరాశ . తనకు అటువంటి పరిస్థితి లేదు. తనకూ పుట్టినిల్లు లేదు. మెట్టినిల్లు ఇల్లుకాదు. తనను కాదన్నవాడున్నట్లే కావాలనుకొనే వాళ్ళున్నారు. తనకోసం డిపార్ట్‌మెంట్ ఉంది. పరిశోధన ఉంది. భవిష్యత్తు ఉంది. స్కాలర్‌షిప్ ఉంది. తిండి ఉంది. తిప్పలుండవు. లెక్చరరు అవుతుంది.తాను చేయవలసిన పని ఉంది. చేయించవలసిన పని ఉంది. తన పనిని ఆశించే దేశం ఉంది.

రైలుకోసం చావు కోసం ఎదురుచూచేతల్లిని. ఏమాత్రం చూడకుండా రైలు వచ్చింది. ఆగకుండా వచ్చింది. ఆలోచించకుండా వచ్చింది. అయోమయంగా వచ్చింది. అమ్మరైలుకు ఇంజనుకుఆనందంగా ఆహ్వానం పలికింది. స్వాగతం చెప్పింది. ఆహ్వానం అందుకొన్న రైలు ఆగలేదు.

తల్లీ, చంకన బిడ్డ, పట్టాల మధ్య తల్లి. ఇంజను వచ్చింది. తల్లి సంతోషంగా ఉంది. బిడ్డ ఏడుస్తూ ఉంది.ఇంజను తల్లికి తగిలింది.చంకలో బిడ్డ ఎగిరి అల్లంతదూరంలో పట్టాలమధ్య స్లీపర్ల మధ్యరాళ్ళ మీద పడింది.తల్లి నడుం మీదగా ఇంజను ముందుచక్రం దొర్లిపోయింది.

రైలు వెళ్ళిపోయింది.రెండు ముక్కలు అతికితే తల్లి మొండెం రాళ్ళమీద ఏడుస్తూ పసిపాప. అవ్వవచ్చింది. ఏడ్చింది.మొత్తుకుంది. ఏడ్చే పాపను ఎత్తుకొంది. పోయినకూతుర్ని చూసుకుమిలిపోయింది పాపలోకూతుర్ని చూచుకొనిపెంచుకోసాగింది.

సునీత కళ్లు తుడుచుకొంది. నీళ్ళు రాలేదు. కళ్లు చెమ్మగిల్లాయి. తనకోసం కాదు. తన తల్లి కోసం.

తనూ ఆరోజే చనిపోవలసింది పాతికేళ్లు జీవించింది. వయస్సుతోపాటు చదువు పెరిగింది. శరీరమూ పెరిగింది. అదే అన్ని సమస్యలకు కేంద్రమయింది.

తల్లి బాటే తనబాట.

పాతికేళ్ళలో తానెంత జీవితం చూచింది? ఎంత అర్థం చేసుకొంది?

తన తల్లికి గత్యంతరం లేదు. తనకలా కాదే!

ఆరోజు తల్లితో పోకపోవటం ఈరోజు ఒంటరిగా పోవటానికా?

అప్పుడు చావకపోవటం, ఇప్పుడుచావటానికా?

'హాయ్ సునీ' అన్నాడు యోగి

కాఫీలు రెండు తెచ్చాడు. తాగుఅన్నాడు.

ఆమె తాగలేదు. నిర్లిప్తంగా కూర్చుంది.

'తాగు' గద్దించాడు.

'తాగను,' కసిగా చెప్పింది.

ఆమె ముఖం చూడలేకపోయారు.

కాఫీ తాగుతూ అన్నాడు. 'పెళ్ళికి వస్తున్నావు కదా!'

'రాను'

'వస్తున్నావా!'

'లేదు.'

సునీతముఖం చూడలేకపోయాడు. ఇటువంటి మనిషి అతడికి పరిచయం కాలేదు. కరిగిపోయేదీ, కన్నీరు పెట్టుకొనేదీ మాత్రమే తెలుసు. మేకతెలుసు. పులి తెలియదు.

'అదికాదు సునీ!' చేయి పట్టుకొన్నాడు. విదిలించి కొట్టింది.

'నన్ను తాక్కు'

'సునీ - ఏం,

'నువ్వు అంటరానివాడివి'

'సునీ'

'షటప్'

'సునీ'

'నన్ను అలా పిలవకు'

'సునీ'

'నన్నలా తలవకు'

సునీత లేచింది. పెళ్ళికార్డు, పొట్లం యోగి ముందుపెట్టింది. 'తీసుకో' అంది. తీసుకున్నాడు' ఏమిటిది?' అన్నాడు.

'ఇది నీ పెళ్ళి కార్డు '. 'ఇది నీ చావు' పొట్లం మీద వేలు పెట్టింది.

సునీత కేంటిన్‌దాటింది. మెట్లుదిగింది. చెట్లలోకి నడిచింది. రోడ్డెక్కింది.హాస్టలు వైపు వెళుతూ ఉంది.అస్తమిస్తున్న సూర్యుడు ఆమె నుదుటిమీద వాలుతున్నాడు.

★